

Red de lanterfant!

Een verhaal van

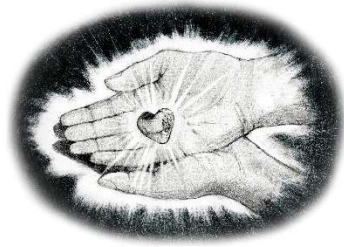
Mark Damman

Illustrator

Eva Toonenent

TE **GEKKE** VERHALEN .NL

Mark Damman

*In een donkere wereld
ben jij het lichtpuntje*

11

Gestrand in het Gigabos

‘Daar voor ons ligt het Gigabos. Aan de andere kant van dit bos ligt Ertsberg,’ zegt Freek terwijl hij even opzij naar Robbie kijkt. Ze zijn een flink stuk opgeschoten, ook al moesten ze de hele tijd lachen.

‘We moeten opschieten,’ zegt Robbie tegen zijn neef, ‘anders komen we te laat om de lanterfantten te redden. Als we deze aanzetten gaan we toch twee keer zo snel?’

Nog voordat Freek kan reageren, drukt Robbie op de grote rode turboknop op het dashboard. De zwevende zwerfwoning begint te rammelen en schiet vervolgens met een noodgang vooruit. Robbie en Freek worden hard in hun stoel geduwd. Tussen de andere weggebruikers door slalommend, passeren ze ook de auto van Hendrikus Hibiscus Bloem. Ze vliegen pijlsnel over de weg, zo het Gigabos in, tussen bomen door die zo hoog zijn als wolkenkrabbers. Maar het duurt niet lang voordat de motor begint te sputteren. Er klinkt een doffe knal en een grote rookwolk komt achter uit de turbomotor. Met een plof komt de zwevende zwerfwoning op de grond tot stilstand.

‘Nu hebben we weer een lege tank,’ zegt Freek en hij kijkt Robbie met een boze blik aan.

‘We moeten snel zijn, want anders zijn straks de lanterfanten dood!’ bijt Robbie van zich af.

‘Je kunt ze helemaal niet redden.’

Robbie slaat zijn armen over elkaar en kijkt strak voor zich uit.

‘Nee, niet als we hier stilstaan in het bos.’

Freek pakt zijn telefoon: ‘Shit! Geen bereik!’

De kruinen van de gigahoge bomen liggen als dakpannen over elkaar heen. Er komt geen straal of signaal doorheen. Auto’s die eerder zijn gepasseerd, halen hen zonder te stoppen in, waarna ze alleen overblijven in het donkere bos. Na een tijdje ziet Freek in de spiegels de lichten van een achteropkomende auto langzaam naderen. Het zijn de tuinspots voor op de auto van meneer Bloem. Ze voelen als welkome lichtpuntjes.

‘Bewaak de zwerfwoning en kom er niet uit voordat ik terug ben!’ beveelt Freek Robbie.

‘Mag ik niet mee?’

‘Nee. Ik wil hem hier niet onbewaakt achterlaten. Ik kom snel terug met hulp,’ reageert Freek en samen met Monster stapt hij in bij Hendrikus Hibiscus Bloem om in Ertsberg hulp te gaan halen.

De bomen dansen traag in de wind en de oude boomtakken kraken als ze tegen elkaar aan klappen. Het is alsof ze in gevecht zijn voor de beste plek. Ongeduldig schuift Robbie op zijn stoel. Op een meter vanaf de zwevende zwerfwoning verzamelen zich steeds meer vuistgrote beestjes op de grond.

‘Dat zijn lampionschorpioenen. Wat zouden ze hier komen doen?’ zegt Robbie tegen kleine Kloris, terwijl hij naar buiten tuurt en ziet hoe de diertjes met hun staartpunt iets beschijnen dat in hun midden ligt. De jatmoes haalt zijn schouders op.

‘Misschien kunnen ze ons wel verder helpen, zodat ik niet hier hoef te wachten. Zal ik het ze vragen?’ vraagt Robbie twijfelend. Hij kijkt kleine Kloris aan. Druk gebarend en hoofdschuddend probeert de jatmoes te gebaren dat Robbie moet blijven zitten. Maar die doet de deur open en stapt toch uit. Gekraak klinkt onder zijn voet als die de grond raakt. De inmiddels honderden lampionschorpioenen die zich bij de zwerfwoning hebben verzameld, richten in één snelle beweging al hun lichtpuntjes op Robbie. Een rilling trekt over zijn rug. Hij houdt één hand voor zijn gezicht en knijpt zijn ogen halfdicht om niet verblind te raken. Een stoere lampionschorpioen, met een op het eerste gezicht vriendelijke uitstraling, stapt naar voren. Hij is twee keer zo groot als de andere schorpioenen. Hij knipt met zijn scharen. De doodse stilte die daarna ontstaat, wordt doorbroken als de grote schorpioen zijn muil vol puntige tanden opendoet en begint te spreken.

‘Mijn naam is King.
Meneer King voor jou
en ik lust je rauw.

Welkom!’

‘Zo welkom voel ik mij niet,’ stamelt Robbie zachtjes.

Meneer King knipt met zijn vlijmscherpe scharen en vervolgt:

‘Dit is onze wijk.

En als je wil dat wij voor je wijken,
willen wij daar wat voor opstrijken.

‘Wij hebben pech en kunnen niet weg, maar ik moet naar
Ertsberg. Zo snel als kan,’ reageert Robbie zo cool mogelijk.

De grote leider zegt:

‘Volgens mij begrijp je mij niet helemaal.

Wij komen namelijk voor een feestmaal.

Dus pech heb je inderdaad.

Jij blijft waar je nu staat.

Met knippende scharen komt meneer King een stap naar
voren.

Van schrik stampt Robbie op de grond in de hoop dat de
schorpioen afstand houdt, maar in plaats van terug te deinzen,
klimmen de lampionschorpioenen razendsnel boven op elkaar,
alsof ze een levende toren bouwen. Meneer King wordt mee
omhoog getild, steeds hoger, tot er een muur van licht oprijst.
Helemaal bovenaan doemt meneer King op, oog in oog met
Robbie.

